

EGY MEG NEM ÍRT REGÉNY HITHAGYÓ

Az úgy történt, hogy volt egyszer egy hitehagyó pápista Édesapám, de miért is tagadnánk, hitvalló kommunista, mit volt mit tenni, elfogadtuk, hogy vannak még hibák, de egyszer eljön az igazság országa, mert lehozza azt az *istenadta nép* a földre, én meg nem vitatkoztam, hogy szerintem Jézus ehhez képest reálpolitikus volt, és azt a harmóniát bizony nem a földre ígérte, meg toleránsabb is mellesleg, mert nem parancsolt, hanem hívott, de közben az is történt, hogy akadt nekem egy hitehagyó, nyakas kálvinista Édesanyám, aki mindkét ígéretet konok hallgatással engedte el a füle mellett, és inkább az irodalmat falta, mert igen megrühellé a zakatolást, amibe Édesapánk, amúgy Édespajtásunk küldte önként és dalolva az ötvenes években, ezért aztán üstöllést menekült mindenfajta hittérítéstől, betege volt mindenféle állami ünnepnek, de azért otthon nem volt hitvita, se vallásháború, bár *háborodás, házi baj* volt elég, különöst a rendszerváltozás hajnalán, amikor szóltak nekünk, hogy magyarok vagyunk, nem mintha az addig kérdéses lett volna, olyan volt az minékünk, mint a nevünk, tudja az ember, de nem írja a homlokára, elvégre az ott a ráncok helye, mögötte meg döblingi Édesapánk tette kész töprengése, meg persze *rendületlenül*, szóval, mi tagadás, kicsit össze is lettünk zavarva, de azért tette ki-ki a dolgát, Édesapám *a párttal a néppel* a végső hithagyásig, mígnem egyszer csak felpattant a második infarktusra, és se szó, se beszéd, *ellovagolt* a magyar éjszakában, nem hagyva időt megbékülésre, fényeskedjék nekem az örök remény, hogy egyszer még megbeszéljük, hanem Édesanyám meg rákapott a kortárs irodalomra, mindazonáltal igen rühellé az újabb kor próféciáit is, annyira, hogy a *Harmonia Caelestis*t kétszer olvasta végig a tolószékben, *ágyban, párnák közt*, szemérmesen átlapozva bizonyos részeket, és fel-felvisongva, hiszen ez Szabó Magda, ezt meg hol olvastam, ja, hát Kosztolányi naplójában, de *A szív segédigéit* már el kellett dugnom előle, mert igencsak benne voltunk *itt, e világon: „Menjünk vécére”*, *mondja váratlanul*, kitoltam a mosdóba, amíg kapaszkodott, levetkőztettem, hogy le tudjon ülni, *látom a fejbőr pernyéit, az apró, sápadt lemezeket a hajszálak ütötte lyukakkal*, közben

beszéltünk erről-arról, amint eszünkbe jött, szemében mesterségem a mennyek országa, merengve mesélte, milyen betűéhség tört ki rajta elemista korában, otthon alig volt könyvük, hát mindent elolvasott, ami csak keze ügyébe került: újságot, használati utasítást, s mikor végre beiratkozhatott a kerületi könyvtárba, kinyílt a mennyek országa, végre az lett, ami mindig is lenni akart: olvasó, de hát közben élni is kellett, mit volt mit tenni, maradt a betűk harmóniája, a földi helyett a javított változat.